

Τὴν μορφὴν σου εἰς τὴν μνήμην τυπωμένην,
 Ἀλλὰ στιγμιαίως τὴν βλέπω γὰρ προβάλλει
 Ὡς ἀστραπὴ καὶ ὡς ἀστραπὴ γὰρ ἐκλείπει.
 Ὁλος εἰς σέ, μοι φαίνεται πολλάκις
 Πῶς μακρυνὴν ἐρίστε ἀνάμνησιν σου
 Ὁρῶ ἔς τὴν κοινορίαν, καὶ εἰς αὐτὴν τότε
 Πάσας μου τὰς φροντίδας ἀφιερῶν.
 Ἀλλὰ διαμιάς ὅ,τι ἰδικόν σου σβύεται
 Καὶ ὅλα ἀπ' αὐτῆς ὅλα τὰ κάλλη χάνονται,
 Καὶ ἠλεκτρισμός καὶ αἰσθήσεων πλήρη καὶ ἔρωσ μου.
 Οἶτος ὁ βίος μου βασανίζεται ὅλος
 Εἰς τὸ γὰρ σέ ζητῶ καὶ εἰς οὐδὲν μέρος
 Νὰ μὴ σ' ἐβρίσκω μιαν φοράν μ' ἐφάνη
 Ὅτι εἰς τινα ἀληθῶς σ' εἶχα ἀπαντήσει
 Τῆς γῆς ὠραίαν: ἴδα εἰς αὐτὴν τὴν τόσην
 Τερπρότητα σου, ἴδα τὸ κάλλος ἐπερ
 Ἡδέως σὲ περικλείει τ' ἀκτινοβολία
 Ἴδα θέλητρα, πάντα ὅσα εἰς σέ λάμπουν.
 Ἀρχετὸν ἀπὸ τότε ἔλησα χρόνον
 Εἰς τὴν ἀπάτην. Ἡ καρδία μου, ὁ νοῦς μου
 Ὁ ἐρθουσιασμός, τὸ ἀκίνητόν μου βλέμμα
 Ὅλα εἰς αὐτὴν ἦσαν συγκεντρωμένα
 Σκέψιν δὲν εἶχον μὴ ἰδικὴν της, πόθον
 Παλμόν μὴ ἰδικόν της· ἀδιακόπως
 Καὶ ἠδέως ἀντήχουν τὸ ὄνομά της ἡ αὔρα,
 Ὁ αἶθρ, τὰ δάση, ἡ θάλασσα, αἱ πεδιάδες.
 Αὐτὴ διαυγῆς ἄγγελος, αὐτὴ ἥλιος,
 Αὐτὴ οὐρανός μου, ἐλπίς μου, αὐτὴ τὸ πᾶν.
 Μόνον καὶ μόνον ἐγὼ ἐννόησα τότε
 Τί ἐστίν ἔρωσ. Ἀρχοῦντως τότε ἠσθάνθη
 Ὅτι ὅσαι ἐδῶ καλοῦνται ἀγάπαι, εἶναι
 Ἀνάμνησις μακρὰ καὶ μικροτάτη
 Τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης· ἐκοσμήθη
 Μὲ κάλλοσιν πρωτοφανῆ καὶ ὁ κόσμος,
 Καὶ ὅσον ἔς τὴν πλάσιν πῦρ εἰρίσκεται, ὅλον
 Συγκεντρώθη ἐντὸς ἐμοῦ· δὲν εἶχον
 Ἀνάπαυσιν ποτέ· τέρψις, γοητεία,
 Ἐρωτος μέθη καὶ ἠδογὴ τοσοῦτον
 Μὲ εἰλικνὸν ἰσχυρῶς, ὥστε μοὶ ἐφάνη
 Ὅτι ἐκ τῆς γῆς ἤμην ἀνυψωμένος
 Καὶ εἰς γλυκύτερον τότε εἰσηλθὼν κόσμον.
 Ἐβυθίετο ὅλη ἡ ὑπαρξίς μου
 Ἐἰς τὴν πλημμύραν τῆς εὐτυχίας.
 Κ' ἰκυρίευσ τὰς φρένας μου, τὸ πνεῦμα
 Ἐπαράστασις τοιοῦτη, ὥστε ἐφοβήθη
 Μήπως χαθῶ τὸ ἀδάμαστόν μου πάθος
 Εἰς τὴν καρδίαν μου δὲν ἄφινε τόπον
 Δι' ἄλλον ἔρωτα ἢ πόθον, δι' ἄλλην πίστιν.
 Ἐπεσον κατὰ γῆς παρὰ τοῦ Πλάστου

Ζητῶν ἔλκος· καὶ ἐπίσης προσεπάθων
 Τοὺς λογισμούς μου εἰς ἑμαυτὸν γὰρ κρύψω,
 Δίδωμι οὔτε δι' αὐτὸν ἔμενε τόπος.
 Καὶ τρομασμένος οὕτως ἠγαράκτων
 Ἐκ τοῦ μεγάλου τῆς ψυχῆς μου φόβου
 Μήπως συρίσων τοῦ ἄκρου θυμοῦ του
 Οἱ κερανοὶ, καὶ ἐκεῖ μὲ κατακαύσων.
 Ἀλλὰ εἰς ὀλίγον σκεπτόμενος ἴδα,
 Ὅτι δὲν εἰσεχώρει ἔρωσ τοσοῦτος
 Ποτὲ εἰς καρδίαν θνητοῦ χωρὶς τοῦ Ἐψίστου
 Τὴν βουλήν. Τοῦ Ἐψίστου ὅστις μᾶς δίδει
 Μὲ τρόπους μυστηριώδεις καὶ διαφόρους,
 Καθὼς διαφέρει ἡ φύσις τῶν ἀνθρώπων,
 Τὴν οὐράνιον αὐτὴν ἐπιθυμίαν,
 Ἀκαταπαύστως γὰρ φλεγγόμεθα οὕτως
 Ἀπὸ τῆς δάδα τοῦ ἔρωτος· καὶ πάντες
 Νὰ αἰσθανώμεθα τὸ αἶσθημα τὸ θεῖον
 Ὅπερ ἔς τὸ κέντρον πάσης τῆς ἀγάπης
 Τὴν ἀνθρωπότητα προσέλκει· ποῖαι
 Νὰ καταλάβουν οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ κάτω
 Ποῖαι φλόγες τὴν καρδίαν μας θέλουν τρέχει
 Ὅταν μὲ πῦρ παρτοτεινὸν ἀνάψουν
 Ἐκ τῆς θέας τοῦ ἡλίου, ὅστις αἰδίως
 Τὴν πλάσιν ζωογονεῖ καὶ δὲν ἐπλάσθη.

ΑΓΑΠΗ.

—•••••

Πλὴν τῶν ἄλλων αὐτοῦ θαυσιλῶν συνδρομῶν, ἃς προανέφερον ἡ Πανώρα, ὁ ἐν Πετροπόλει Κ. Βερναρδάκης ἐδωρήσατο καὶ ἑκατὸν χιλιάδας δραχμῶν εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον Ἐρμουπόλεως. Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος δὲν ἔχει λόγους νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ.

— Τοῦ Κ. Πλατυγένους ἡ δωρεὰ ἀναβάνει, οὐχὶ εἰς διακοσίας χιλιάδας δραχμῶν, ὡς κατὰ λάθος προείπομεν, ἀλλὰ εἰς διακοσίας ἑξήκοντα καὶ ἐπέκειντα.